

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/10/2018
Identifikačné číslo spisu:	6018014350
Dátum vydania rozhodnutia:	16.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6018014350.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. januára 2019, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Patrika Příbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, prerokoval odvolanie odsúdeného F. J., proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3Ntc/13/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 veta druhá Tr. por. odvolanie odsúdeného F. J. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3Ntc/13/2018, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol o uznaní rozsudku Okresného súdu Plzeň-sever, sp. zn. 2T/243/2007 zo dňa 11. septembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Plzni, sp. zn. 50 To/248/2015 z 9. novembra 2015, ktorým bol F. J., nar. X. S. XXXX v Q., trvale bytom C. č. XXX, okres Q., občan Slovenskej republiky uznaný vinným v bodoch 30, 78-81, 97-104, 106,107, 124,125, 127-131, 175, 176, 178, 182-186, 188-191, 195-198, 202 zo spáchania pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky (v bodoch 98, 182, 189, 191, 197) v jednočinnom súbehu s pokračovacími trestnými činmi porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, okrem skutku pod bodom 81/, poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky a v bodoch 30/ a 198/ neoprávneného držania platobnej karty podľa § 249b Trestného zákona Českej republiky, ktorých trestných činov sa dopustil na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a desať mesiacov so zaradením na jeho výkon do väznice s ostrahou.

Krajský súd zároveň rozhodol, že odsúdený F. J. uložený trest odňatia slobody vykoná na území Slovenskej republiky, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Slovenskej republiky na jeho výkon ho

zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený F. J., ktoré odôvodnil tým, že v predmetnej trestnej veci podal na Okresný súd Plzeň-sever návrh na obnovu konania a predpokladá, že na základe tohto návrhu bude vec znovu otvorená a prejednaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného F. J. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v zákonnej lehote o predmetnej otázke na neverejnom zasadnutí Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predložených relevantných častí procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetných rozhodnutí zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, pričom prokurátorka vo svojom vyjadrení z 23. októbra 2018 (č. l. 166-167) k ich uznaniu zaujala kladné stanovisko.

Krajský súd postupoval správne, keď skúmal či ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a uznal vyššie citované rozsudky súdov Českej republiky.

Najvyšší súd rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného F. J. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ až m/, ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 Zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať

inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Z pohľadu vyššie uvedeného je odvolanie odsúdeného F. J. nedôvodné, a ako také ho odvolací súd nemohol akceptovať. Podanie návrhu na obnovu konania odsúdeným (odôvodnený v podstate tým, že bol odsúdený v konaní, ktorého sa osobne nezúčastnil) nezakladá žiaden dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu o uznaní a výkone rozsudku súdu Českej republiky a z hľadiska posudzovania zákonných podmienok rozhodnutia o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia je táto okolnosť irelevantná. Jedným z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia je podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zák. č. 549/2011 Z. z., že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1/ bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo

2/ vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval.

Z osvedčenia Okresného súdu Plzeň-sever je zrejmé, že odsúdený sa nezúčastnil osobne súdneho konania, v ktorom bolo vydané dané rozhodnutie, avšak vedel o plánovanom konaní súdu a splnomocnil svojho právneho zástupcu, ktorého si sám zvolil, alebo ktorý mu bol ustanovený štátom, aby ho v konaní súdu obhajoval a bol týmto zástupcom skutočne v konaní súdu obhajovaný. Odsúdený dňa 16. septembra 2015 zaslal súdu žiadosť, aby boli všetky procesné úkony konané v jeho neprítomnosti, avšak za prítomnosti jeho obhajcu. Súd tomuto vyhovel.

S poukazom na uvedené je zrejmé, že v posudzovanom prípade nie je daný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutí ani podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zák. č. 549/2011 Z. z. resp. podľa čl. 9 ods. 1 písm. i/ Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.